

Патријарх Порфирије у Јордану учествовао у раду Међународне конференције „Процес из Акабе – Балкански међурелигијски дијалог”

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је учествовао 9. децембра 2025. године у Витанији, у Јордану, у раду Међународне конференције Процес из Акабе (Aqaba Process) – Балкански међурелигијски дијалог.

Међународна конференција је одржана на десетогодишњицу мировне иницијативе Краља Абдулаха на историјском месту на коме је Свети Јован Претеча крстио Господа и Спаса нашег Исуса Христа, у Витанији, на реци Јордану.

У раду конференције су, поред Краља Абдулаха и албанског премијера Едија Раме, учествовали Његово Блаженство Патријарх јерусалимски г. Теофил,

Његово Блаженство Патријарх антиохијски г. Јован, Његово Блаженство Архиепископ албански г. Јован и више хришћанских, јеврејских и исламских верских предводника са Блиског истока и Балкана.

На данашњем скупу разматрани су начини подстицања међуверског дијалога ради очувања мира и безбедности, као и јачања сарадње и међусобног разумевања и поштовања. Заједништво у духу одговорности и солидарности представља темељ боље будућности народа Блиског истока и Европе, нагласили су учесници скупа, којима се том приликом обратио и Светејши Патријарх српски г. Порфирије, чије излагања доносимо у целости:

– Ваше Величанство Краљу Абдулаху II ибн ел Хусеин, Ваша Екселенцијо председниче владе Еди Рама, Ваша Високопреосвештенства и Преосвештенства, Ваше Еминенције и Екселенције, уважени верски великодостојници, даме и господо, са дубоким уважавањем и искреном радошћу поздрављам све присутне,

Сабрани смо, по промислу Божјем, на овом благословеном месту Крштења Исуса Христа, где је Јован Крститељ позивао народ на обнову срца и на тражење оног мира који Бог дарује. Псалам 34 нам предаје реч животворне мудрости: „Уклони се од зла и чини добро; тражи мир и иди за њим“. Тај позив обједињује сва наша Аврамовска предања и открива да је стремљење ка миру уписано у саму суштину нашег верског наслеђа. Овде долазимо да учинимо управо то: да тражимо мир и правду, и да као сапутници ходимо путем који Бог поставља пред нас.

Наше предање сведочи о лику Божјем у сваком човеку, да је Бог Отац свих људи и да су сви људи међусобно браћа и тиме нам предаје један заједнички етички језик: мир као Божји дар, правду као светињу и бригу за потребите као дело љубави и одговорности. Та антропологија поставља вредносни темељ за образовање које обликује карактер и гради заједнице способне за мир и међусобно поштовање. А есхатолошка перспектива нас поучава да пуноћа истине припада Богу и Његовом будућем Царству и да нас та свест води ка смирењу, чува од тријумфализма и отвара за искрен сусрет.

Блиско нам је искуство балканске стварности, али и стварности многих других простора широм планете, где је религија понекад схватана као извор поделе и непријатељства (*pars problematis*). Међутим, знамо, још дубље и истинитије, да вера у Бога, уколико је аутентична и искрена, јесте и мора да буде извор дијалога и помирења (*pars solutionis*). Знамо да истински мир није нешто што човек може створити само својим напором, нити је плод само

спољашњих околности, већ, пре свега, представља дар Божји који се рађа у срцу човека који живи по заповестима Божјим, од којих је најважнија заповест о љубави – према Богу и према ближњима, тј. према људима. Где нема љубави, ни мир не може пустити корен. Када човек у свом срцу носи мржњу, завист, себичност или егоизам, он у себи ствара немир који се у свим правцима шири око њега. А, када се човек труди да, по заповести Божјој воли, онда он види другог као непоновљивог брата, који има једнако право на живот и слободу. Не види га више као супарника и као сметњу, препреку и претњу своме постојању, својој слободи. Једном речју, сваког човека види као огледало у коме се открива мера његове човечности и верности Богу. Мир је заповест Божја. Према томе, мир не треба тражити само у политичкој, друштвеној или материјалној сигурности, него пре свега у личном сусрету са Богом, у молитви, покајању и делима љубави. Само такав мир може постати темељ мира у породицама, друштву и међу народима.

Стога, грађење мостова, тј. миротворство, није програм или пројекат, него природни израз живота Цркве и живота човека који верује у Бога. Црква сведочи да је вера најделотворнија када људе води ка поверењу и када им помаже да препознају заједничко добро које стоји изнад сваких разлика и подела. Историјска искуства народа на Балкану нам откривају да је оно што нас уједињује веће од онога што нас раздваја. Зато смо позвани да кроз добронамеран и одговоран дијалог градимо миран суживот као трајни оквир живота наших народа, јер Бог благосиља градитеље мира, а не оне који га руше.

Такав дијалог захтева зрелост у мисли, у срцу и у намери. Српска Православна Црква улази у разговор чувајући интегритет своје вере и носећи дубоко поштовање према сваком човеку као творевини Божјој. Не тражимо привидни консензус, него искреност у којој се рађа поверење. Верујемо да Бог жели сусрет и да људске заједнице сазревају кроз размену, кроз сарадњу и кроз заједничку потрагу за добром. Тамо где се духовна дубина спаја са делатном добротоу, рађа се дијалог који издржава напетости и кроз њих сазрева.

Уважени пријатељи и делатници мира, река Јордан је кроз историју била праг – праг између старог и новог, између страха и поверења, између затворености и отворености. И данас стојимо пред прагом који нас позива на храброст, на поверење и на отвореност једних према другима. Позвани смо да васпитамо генерације за живот у различитости, за мирни суживот и за одговорност према другима, чувајући притом пуноћу и достојанство

сопственог верског идентитета. Позвани смо да будемо људи који граде мостове, мостове поверења који спајају различитости и воде човека ка другом човеку. Позвани смо да учинимо видљивим да светлост онога што нас уједињује превазилази оно што нас раздваја.

Овај праг ми не прелазимо сами. Бог Аврамов, човекољубиви Творац неба и земље, иде са нама. Он оснажује труд који премашује наше снаге и чини плодним оно што сами не бисмо могли. Он преображава незнање у разумевање, поделе у сусрет, а неповерење у заједницу која лечи ране и гради мир.

Нека мир и промисао Свевишњег преобразе наш поглед једних на друге и наш заједнички живот у земљама које Он воли и благосиља, да би у нама расла блискост, а међу нама мир који оживљује.

Изражавамо искрену благодарност Његовом Величанству Краљу Абдулаху II ибн ел Хусеину за мудру иницијативу која нас је сабрала у духу мира. Захваљујемо и нашим уваженим домаћинима и свим учесницима овог сабрања, са надом да ће плодови нашег сусрета донети добробит свим заједницама.

По завршетку конференције, Светејши Патријарх српски г. Порфирије се упутио, заједно са блажењејшим патријарсима јерусалимским г. Теофилом и антиохијским г. Јованом, у Саборни храм Митрополије филаделфијске у Аману где је одржан свечани пријем.

